Dosarul nr. 2rc-44/24 (dosar electronic 2-24003104-02-2rc-30012024)
Judecătoria Chișinău, judecător Neguriță Veaceslav

D E C I Z I E

mun. Chișinău 12 martie 2024

Colegiul civil, comercial și
de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău
în componența:
Președintele ședinței, judecător Ana Panov
Judecătorii Viorica Mihaila şi Vitalie Cotorobai

examinând în procedura de recurs, în lipsa părților, cauza civilă la cererea de recurs declarată de avocatul Dragomir Petru, în interesele reclamantului „Mobias Consulting" S.R.L., împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 11 ianuarie 2024 privind respingerea cererii de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, emisă în cadrul cauzei civile inițiată la cererea de chemare în judecată înaintată de „Mobias Consulting" S.R.L. către „Ali&Bay Inșaat" S.R.L. și „Petec Construction" S.R.L. privind încasarea datoriei la locațiune, -

a c o n s t a t a t :

La data de 28 decembrie 2023 avocatul Dragomir Petru, acționând în numele și interesele reclamantei „Mobias Consulting" S.R.L., în baza mandatului avocațial nr. ***** din 27.12.2023 s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către „Ali&Bay Inșaat" S.R.L. și „Petec Construction" S.R.L., solicitând încasarea din contul „Ali&Bay Inșaat" S.R.L. și „Petec Construction" S.R.L., în beneficiul reclamantului a datoriei restantă în sumă de 83575,09 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

Concomitent cu depunerea acțiunii în instanță, reclamanta „Mobias Consulting" S.R.L., a solicitat instanței aplicarea măsurilor asiguratorii, prin dispunerea aplicării sechestrului asupra mijloacelor bănești și sau pe bunurile pârâților în limita valorii acțiunii.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 11 ianuarie 2024, cererea de chemare în judecată înaintată de „Mobias Consulting" S.R.L. către „Ali&Bay Inșaat" S.R.L. și „Petec Construction" S.R.L. privind încasarea datoriei la locațiune, a fost primită în procedură contencioasă.

În continuare, prin încheierea Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 11 ianuarie 2024 a fost respinsă, ca neîntemeiată, cerința reclamantei privind asigurarea acțiunii.

Pentru a da o asemenea soluție prima instanță a indicat, că în cererea de asigurare

a acțiunii nu au fost precizate careva circumstanțe de fapt, ce ar motiva aplicarea sechestrului, reclamantul invocând doar norme legale exprimându-și propria presupunere privind posibila înstrăinare a acestora de către pârâți.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, de respingere a cerinței privind aplicarea măsurilor de asigurare, la 17 ianuarie 2024 reprezentantul reclamantei „Mobias Consulting" S.R.L., avocatul Dragomir Petru, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 11 ianuarie 2024, solicitând casarea acesteia, cu adoptarea unei noi soluții de admitere a cerinței respective.

În motivarea cererii de recurs partea a indicat, că instanţa de judecată a respins greşit cererea privind aplicarea sechestrului asupra conturilor şi/sau bunurilor mobile şi imobile a copârâţilor, în limita valorii acţiunii. Or, la materialele cauzei au fost anexate acte care demonstrează că unul din copârâţi, compania „Ali&Bay Inșaat" S.R.L. a achitat paţial datoria faţă de reclamant. Însă, deja la moment, pârâţii deja cunoscând despre iniţierea unui proces judiciar, în continuare ignoră cerinţele reclamantei şi nu achită datoria restantă.

În circumstanţele date, consideră partea că reiese clar imposibilitatea sau rea-credinţa acestora de a-şi onora obligaţiile pecuniare faţă de reclamant.

Susține reprezentantul părții, că din cauza neachitării datoriei, reclamantul este în imposibilitate de a achita datoriile faţă de alţi agenţi economici, ceea ce creează prejudicii suplimentare valorificate prin penalităţi şi costuri extrajudiciare. Mai mult ca atât, prin neachitarea până în prezent de către pârâţi a datoriei scadente, cât şi prin ignorarea somaţiilor recepţionate, aceştia au dat dovada clară despre intenţia de a nu-şi onora obligaţiile contractuale.

Consideră, că există riscul ca prin neaplicarea sechestrului pe conturile bancare sau bunurile debitorilor, reclamantul să nu-şi mai poate revendica sumele solicitate. Or, prin inacţiunile acestora, se poate de concluzionat o dificultate financiară substanţială, ceea ce poate duce nemijlocit la o incapacitate de plată a ultimilor, care va crea o situaţie mult mai dificilă în viitor, pentru recuperarea creanţelor din partea creditorului „Mobias Consulting" S.R.L.

La cererea de recurs, intimații „Ali&Bay Inșaat" S.R.L. și „Petec Construction" S.R.L., de și au fost informați despre examinarea recursului, nu au prezentat referință la acesta și nu și-au expus opinia vis-a-vis de problema dedusă judecății.

Studiind recursul declarat și materialele pricinii, analizând poziția părții recurente expusă în coraport cu starea faptică constatată și legislația pertinentă aplicabilă speței, Colegiul consideră recursul ca fiind neîntemeiat şi necesar a fi respins, din următoarele considerente.

Termenul de declarare a recursului.

Potrivit prevederile art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea acesteia.

După cum s-a indicat, reprezentantul reclamantei „Mobias Consulting" S.R.L.,

avocatul Dragomir Petru a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 11 ianuarie 2024, la data de 17 ianuarie 2024. Astfel, Colegiul atestă că recursul a fost declarat în termen de 15 zile din data emiterii actului judecătoresc atacat, adică în interiorul termenului legal.

Cadrul legal pertinent aplicabil cauzei.

Conform prevederilor art. 423 alin. (1) Cod de procedură civilă, încheierea dată în primă instanţă poate fi atacată cu recurs, separat de hotărâre, de către părţi şi de ceilalţi participanţi la proces în cazurile prevăzute de prezentul Cod şi de alte Legi, precum şi în cazurile în care încheierea face imposibilă desfăşurarea de mai departe a procesului. La fel, potrivit art. 181 alin. (1) Cod de procedură civilă, încheierea privind asigurarea sau neasigurarea acţiunii poate fi atacată cu recurs.

În conformitate cu prevederile art. 424 alin. (1) Cod de procedură civilă, Curțile de Apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Conform prevederilor art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului şi a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

În corespundere cu art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să mențină încheierea atacată.

Potrivit art. 174 Cod de procedură civilă, la cererea participanţilor la proces judecătorul sau instanţa poate lua măsuri de asigurare a acţiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti.

În conformitate cu prevederile art. 175 Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept: a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane; b) să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte; c) să interzică altor persoane săvârșirea unor anumite acte în privinţa obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pârât sau îndeplinirea unor alte obligaţii faţă de el; d) să suspende vânzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acţiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar); e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară.

Judecătorul sau instanţa dispune, la cererea participanţilor la proces, aplicarea şi a altor măsuri de asigurare a acţiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174 Cod de procedură civilă, fiind admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acţiunii, dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depăşeşte valoarea acţiunii.

Starea de fapt și circumstanțele pricinii. Aprecierea instanței de recurs.

După cum s-a indicat, la data de 28 decembrie 2023 avocatul Dragomir Petru, acționând în numele și interesele reclamantei „Mobias Consulting” S.R.L. s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către „Ali&Bay Inșaat” S.R.L. și „Petec Construction” S.R.L., solicitând încasarea din contul „Ali&Bay Inșaat” S.R.L. și „Petec Construction” S.R.L., în beneficiul reclamantului a datoriei restantă în sumă de 83575,09 lei și compensarea cheltuielilor de judecată. Concomitent cu depunerea acțiunii în instanță, reclamanta „Mobias Consulting” S.R.L., a solicitat instanței aplicarea măsurilor asiguratorii, prin dispunerea aplicării sechestrului asupra mijloacelor bănești și sau pe bunurile pârâților în limita valorii acțiunii.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 11 ianuarie 2024, cererea de chemare în judecată înaintată de „Mobias Consulting” S.R.L. către „Ali&Bay Inșaat” S.R.L. și „Petec Construction” S.R.L. privind încasarea datoriei la locațiune, a fost primită în procedură contencioasă și, prin încheiere separată a Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 11 ianuarie 2024 a fost respinsă, ca neîntemeiată, cerința reclamantei privind asigurarea acțiunii.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, de respingere a cerinței privind aplicarea măsurilor de asigurare, la 17 ianuarie 2024 reprezentantul reclamantei „Mobias Consulting” S.R.L., avocatul Dragomir Petru, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 11 ianuarie 2024, solicitând casarea acesteia, cu adoptarea unei noi soluții de admitere a cerinței respective.

Verificând legalitatea încheierii contestate, Colegiul ajunge la concluzia că soluția numită fiind una corectă și întemeiată, din următoarele considerente.

Colegiul atestă despre corectitudinea și legalitatea soluției date de prima instanță. Or, după cum a fost indicat anterior, conformitate cu prevederile art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă, la cererea participanților la proces judecătorul sau instanța dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 118 coroborat cu art. 121 Cod de procedură civilă, obiectul probațiunii admisibilității aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii se referă la justificarea de o manieră obiectivă a faptului, că lipsa măsurilor de asigurare a acțiunii solicitate de partea interesată ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

La capitolul respectiv Colegiul accentuează, că unicul motiv pentru care pot fi aplicate măsurile de asigurare a acțiunii este riscul de a nu fi executată eventuala hotărâre judecătorească pronunțată la acțiunea înaintată de partea reclamantă. În circumstanțele descrise Colegiul atestă, că instanța de fond corect a concluzionat despre netemeinicia cerinței privind asigurarea acțiunii, deoarece lipsesc dovezi care să demonstreze riscul neexecutării eventualei hotărâri judecătorești.

Ca consecință Colegiul, din materialele pricinii și înscrisurile prezentate de către reclamantă/recurentă, nu a putut constata survenirea riscului de a fi imposibilă

executarea eventualei hotărâri judecătorești, în cazul neaplicării măsurilor de asigurare a acțiunii, iar simplul fapt că între părți există un litigiu nici cum nu dovedește existența acestui risc, de neexecutare pe viitor a eventualei hotărâri judecătorești.

Prin urmare, instanţa de recurs nu a reţinut admiterea unor abateri procedurale sau aplicări incorecte a normelor de drept material de instanța de fond la data soluționării cerinței de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, aceasta acționând în corespundere cu prevederile Legii, constatând și reținând corect starea de fapt în acest sens și aplicând corect legislația pertinentă, a decis respingerea solicitării sus-numite.

Colegiul în acest sens reține, că potrivit jurisprudenței de principiu a CtEDO, caracterul efectiv al hotărârilor judecătorești presupune nu numai dreptul părților de a-și prezenta argumentele, ci și dreptul acestora de a fi într-adevăr „ascultate", instanțele de judecată având în consecință obligația de a proceda la o examinare efectivă a susținerilor părților, fiind obligatorie motivarea corespunzătoare a hotărârilor judecătorești. Astfel, un argument al cărui influență poate fi decisivă pentru soluția în speță, necesită „un răspuns specific și explicit" (*Ruiz Torija și Hiro Balani vs Spania, 09/12/1994, Higgins vs Franța 19/02/1998)*.

În speță, Colegiul reține că instanța de fond a avut obligația pozitivă desprinsă *inter alia* din art. 6 CEDO, de a justifica de o manieră obiectivă faptul întrunirii în circumstanțele speței a condițiilor în care legea procesual civilă, admite aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii și anume a faptul că lipsa măsurilor de asigurare a acțiunii solicitate de recurentul-reclamant ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești. Or, faptul inițierii unei acțiuni judiciare de recuperare a datoriei, în care intimații „Ali&Bay Inșaat" S.R.L. și „Petec Construction" S.R.L. au calitatea de pârâți sau rea credința acestora invocată *in abstracto* de către recurent, nu explică de o manieră obiectivă, iminența riscului imposibilității executării eventualei hotărâri pronunțată împotriva intimatei.

În același context Colegiul reiterează, că potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor sale, motiv din care în virtutea prezumției legale care operează în favoarea recurentei și care nu pot fi deturnate de o manieră arbitrară în afara unui proces judiciare conform standardelor de echitate stabilit de lege *„buna credință"* și prezumția nevinovăției până la proba contrarie în acțiunile civile, operează în favoarea recurentei. Or, simplu fapt de inițiere a acțiunii civile împotriva intimaților, nu justifică imposibilitatea executării eventualei hotărâri judiciare sau *„rea credința"* acesteia, prezumția bunei credințe operând până la proba contrarie.

De asemenea Colegiul reține, că potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legislația națională, trebuie să indice cu o claritate rezonabilă, scopul şi modalitatea de exercitare a discreției relevante acordate autorităților publice, pentru a asigura persoanelor nivelul minim de protecție la care cetățenii au dreptul în virtutea principiului preeminentei dreptului într-o societate democratică *(hot. CC nr. 26 din*

23.11.2010, hot. CC 12 din 14/05/2015). Or, într-un stat democratic de drept protejarea şi promovarea drepturilor şi libertăţilor omului, constituie un principiu fundamental, deziderat suprem *(hot. CC nr. 241/29 din 27.12.2004).*

Raportând principiile constituționale redate, la circumstanțele speței, Colegiul reține că aprecierea subiectivă a riscului imposibilității executării eventualei hotărâri judecătorești, în lipsa unor argumente clare și obiectiv justificate, reprezintă o modalitate defectuoasă de înfăptuire a justiției contrară principiului constituțional al legalității în sensul definit de Curtea Constituțională, *„latitudinea judecătorului”* trebuie să fie determinată de o motivație obiectiv justificată, judecătorul având obligația legală, desprinsă din exigențele unui proces echitabil în sensul art. 6 CEDO, nu doar de a „cita” prevederile legale și principiile de judecare aplicabile speței, dar de a indica circumstanțele concrete care justifică aplicabilitatea acestora, unei spețe concrete.

Principiul legalității are drept consecință obligativitatea respectării legilor, inclusiv de către forul legislativ suprem al statului, această exigență fiind impusă nu doar indivizilor sau persoanelor juridice, ci și autorităților și instituțiilor publice. În măsura în care legalitatea vizează actele agenților publici, este important ca aceștia să acționeze în limita atribuțiilor care le-au fost acordate (*hot. CC 22/2015),* instanțele de judecată nefiind o excepție în acest sens.

Astfel, raportând principiul constituțional expus anterior la motivația din încheierea contestată, Colegiul reține că scopul legal al măsurii asiguratorii, dispusă prin încheierea contestată, este definit la art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă și, în acest sens, deoarece prevederile procesual-civile au un caracter imperativ, nu pot fi supuse unor interpretări extinctive în defavoarea uneia dintre părți sau în sensul extinderii competenților legale atribuite instanței de judecată în materie de ingerință admisibilă în exercițiul unor drepturi garantate de CEDO, în speță, garantate de art. 1 Primul Protocol CEDO, în interesul justiției - asigurarea acțiunii. Or, în încheierea contestată instanța indică corect și întemeiat, din perspectiva exigențelor de probațiune judiciară definite de legea procesual civilă, că simplu fapt al invocării neexecutării unor obligații echivalează cu rea credința pârâtului ar justifica *ipso factum* necesitatea ingerinței în exercițiul dreptului de proprietate, cu titlu de măsură de asigurare a acțiunii și exonerarea recurentei/reclamante de sarcina probațiunii în modul stabilit de legea procesual civilă. Or, în conformitate cu prevederile art. 123 Cod de procedură civilă, sunt degrevate de sarcina probațiunii doar faptele care, conform legii, sunt prezumate a fi stabilite, inversarea defectuoasă a prezumției negative de care beneficiază intimații până la pronunțarea unei hotărâri definitive, de către instanța de fond, nu poate fi admisă în calitate de motiv al ingerinței în exercițiul unui drept protejat de Convenției, în temeiul art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă.

În același context, Colegiul ține să specifice că prima instanță, respingând cerința reclamantei privind instituirea măsurilor de asigurare a acțiunii, cum și motivarea soluției coroborate cu probele prezentate în acest sens, modul de derulare a raportului juridic și comportamentul fiecăreia din părțile litigante, a ținut cont de

proporționalitatea și consecințele acestor măsuri în raport cu fiecare din părți și litigiul propriu zis.

Astfel, din considerente expuse, Colegiul ajunge la concluzia că încheierea contestată este întemeiată, justificarea admisibilității aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii solicitată de reclamant/recurent lipsind la moment. Or, materialele și probatoriul prezentat de partea reclamantă sunt insuficiente pentru a concluziona pe marginea riscului invocat, în calitate de temei al aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii, iar situația constatată de instanța de fond și de recurs la examinarea pricinii indică la o altă stare de fapt, decât cea pretinsă de recurent. În acest sens Colegiul reiterează, că orice restrângere a dreptului de proprietate, poate avea loc doar dacă sunt întrunite exigențele regulii triplului test: limitarea să fie prevăzută de lege, protejează un interes legitim, să fie necesară într-o societate democratică (*Unistar Ventures GmbH contra Moldovei, cererea nr. 21151/04, hotărârea din 09 decembrie 2008; Baroul Partener-A contra Moldovei, cererea nr. 39815/07, hotărârea din 16 iulie 2009*). Or, Convenția vizează protejarea drepturilor de o manieră concretă și efectivă, orice limitări aduse dreptului protejat de art. 1 Primul Protocol din Convenție, devenit precar, inclusiv prin instituirea unor reglementări și/sau limitări, urmează a fi examinate din perspectiva privării dreptului de substanță (*cauza Sporrong și Lonnroth contra Suiediei din 23.09.1982 Marea Cameră*).

Ca consecință, în situația anterior descrisă, Colegiul constată că instanța de fond corect și întemeiat a respins cerința reclamantului, de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, corect a stabilit starea de fapt și corect a identificat și aplicat cadrul legal pertinent speței, adoptând o soluție legală în acest sens, iar motivele invocate de partea recurentă în cererea de recurs fiind formale și neîntemeiate, reducându-se doar la critica subiectivă față de concluziile instanței de fond, necesită a fi respinse, cu menținerea actului judecătoresc atacat.

Totodată, deoarece prin Legea taxei de stat nr. 213 din 31.07.2023 (în vigoare din 01.01.2024) cererea de recurs se impune cu plata taxei de timbru, care nu a fost achitată de recurent la declararea recursului, taxă care nu se restituie și nu se compensează. Corespunzător, Colegiul va soluționa momentul respectiv la emiterea deciziei, prin încasarea din contul recurentului a taxei de timbru în cuantum de 200 MDL la contul Curții de apel Chișinău. Or, potrivit prevederilor art. 98 alin. (4) Cod de procedură civilă, prin hotărâre judecătorească, decizie a instanţei de apel sau decizie a instanţei de recurs se dispune în mod obligatoriu încasarea cheltuielilor suportate de instanţa de judecată.

Reieșind din cele expuse și în conformitate cu prevederile art. art. 427 lit. a) și art. 428 alin. (1) Cod de procedură civilă Colegiul, -

d e c i d e :

Respinge recursul declarat de avocatul Dragomir Petru, în numele și interesele reclamantului „Mobias Consulting” S.R.L.

Menține încheierea Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 11 ianuarie 2024 privind respingerea cererii de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, emisă în cadrul cauzei civile inițiată la cererea de chemare în judecată înaintată de „Mobias Consulting” S.R.L. către „Ali&Bay Inșaat” S.R.L. și „Petec Construction” S.R.L. privind încasarea datoriei la locațiune și compensarea cheltuielilor de judecată.

Încasează la contul Curții de Apel Chișinău, din contul recurentului „Mobias Consulting” S.R.L., taxa de timbru aferentă cererii de recurs declarate, în sumă de 200 (două sute) MDL.

Decizia este irevocabilă din momentul adoptării.

Președintele ședinței **Ana Panov**
Judecător

Judecătorii **Viorica Mihaila**

Vitalie Cotorobai